

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 76.

Tiende Session.

24de Møde.

Onsdagen den 3die Novbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han i 1½ Aar af sit Liv har staaet ligeoverfor en homöopathisk Lærer, for at lære den Kunst, hvormed han gjør saadanne Mirakler (Hafs: Ja!). Ja, det er et nyt Træk af det ærede Medlems Livshistorie (Hafs: Baade paa Allopathien og Homöopathien har jeg anvendt 1½ Aar!); ja, det være, som det vil, saa behøves der ikke at oprettes nogen ny Lærestol eller gives nogen ny Gage, for at faae foredraget Alt, hvad man veed om dette Fag. Der er imellem Docenterne ved Universitetet Mænd nok, som vilde være istand til at holde Foredrag derover, hvis saadanne Forelæsninger bleve frekventerede (Hafs: Nei, der er ikke en Gæst!); ja, det ærede Medlem kan troe, at der er Folk nok, som kunne det; thi den Sag er ikke saa vanskelig. Jeg har havt den Fornøjelse at kjende Folk, som i en Tid af ikke over tre Uger have bevæget sig fra Allopathien til Homöopathien, uden isorveien at have havt noget Kjendskab dertil, og gjort megen Lykke som Homöopathier. Jeg troer derfor, at vi paa ingen Maade skulle gaae ind paa et Lovforslag af denne Art, der afgjør en Sag, som i en meget væsentlig Grad ligger udenfor vor, jeg vil ikke sige Bestemmelsesret, men udenfor vor Bestemmelsesadkomst. Vi kunne ikke troe, at vi have Adkomst til at afgjøre, om det eller det Lærefag er nødvendigt ved Universitetet; selv om der altsaa ikke var anden Grund, der skulde afholde os fra at gaae

ind paa dette Forslag, vilde denne Grund alene være tilstrækkelig, medmindre den ærede Minister opfordrer os til at gaae ind paa Forslaget.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, dersom min Taushed skulde kunne udtydes saaledes, at der dert kunde ligge en Opfordring til at gaae ind paa Forslaget, saa bliver det nødvendigt, at jeg strax med nogle Ord udtaler mig mod det. Jeg maa tilstaae at jeg var gaaet ud fra den Forudsætning, at den ærede Forslagsstiller, efter at have indbragt sit Forslag og nærmere motiveret det, vilde have taget det tilbage, eller at der ialtsald fra Thingets Medlemmers Side var fremkommet saadanne Udtalelser, som bestemt viste, at man ikke vilde være villig til at lade det komme til 2den Behandling. Da dette imidlertid endnu ikke er skeet, turde det maaskee være hensigtsmæssigt, at jeg udtaler, hvorfor jeg mener, at der ikke kan være Tale om at lade dette Forslag gaae videre end til denne 1ste Behandling. Jeg tillod mig ved en tidligere Leilighed at udtale, at jeg ganske kunde slutte mig til den Anskuelse, der fra andre Sider var bleven udtalt, at man ikke let her i Thinget skulde lade saadanne private Forslag komme videre end til 1ste Behandling, som man med Hensyn til den endelige Vedtagelse bestemt maatte modsætte sig, og navnlig saadanne, om hvilke det maatte erkjendes, at de efter deres hele Natur kun kunne opfattes som en Slags Forespørgsel til Ministeriet fra et enkelt Medlems Side; jeg tilstaaer, at det er en noget underlig Maade at indklæde en Forespørgsel paa; det kunde gøres langt lettere og nemmere, men det kan dog maaskee